

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- הנון לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- יגון ואנחה לששון ושמחה
- היה קנאי בעבוד נשמתך
- הואר עיינינו בתורתך
- ברכות השחר
- רבי גדליהו אהרן זי"ע
- התורה הזמנית:
- חוט של חסד ושיר חדש
- נקודות אור' מ דפי השבוע בלקר'ה
- הזמן לפרשת שיחתו
- צלמחד
- החינוך לפתוח את הפה לפני ה'
- חצות היום בימי בין המצרים
- מ"ז בתמוז עד א' אב

יש לך אש?

יותר משחשוב לתכנן מה אתה עומד לעשות היום, חשוב לעצור ולשים לב: כמה רצון יש לך.

מי שחפץ חיים מוכרח שיהיה בו קורטוב או יותר של קנאות, כלפי עצמו וכלפי חיי. אם יכול להיות שעבר עוד יום או שבוע מחיי בלי תנועה משמעותית, ואני נשאר אדיש, כנראה איבדתי את הרצון. כאן בדיוק מקומה של הקנאות להתקומם ולומר: אין מצב. החיים שלי יקרים לי מדי בכדי לתת להם לעבור ככה, בלי משמעות אמיתית.

הומלס שאין לו בית, עסוק בלשרוד, לא בלרצות. אין לו בכלל את הפריבילגיה הזו לרצות. ולכן, לא פלא שהרצון שלנו חלש וכבוי כל כך.

הצדיקים, הם הקנאים הגדולים ביותר. מבחינתם, אי אפשר לוותר על אף יהודי ועל שום נשמה. הם מתקוממים כשהם רואים יהודי כבוי, שמתמודד עם שחיקה וקטנות, וכבר לא נותר בו כח להילחם או לרצות משהו. משה רבינו והצדיקים אחריו בכל דור, מסרו נפש כדי שכל אחד יהיה כולו בתוך הקדושה. זה בער להם, מאד, עד תמצית נפשם ודמם, והם הפכו את העולם בשביל זה. אפשר ורצוי להצטרף אליהם, ולהיות גם קצת קנאי, לפחות עבור עצמי.

קינות - קנאות

הרצון שלנו הולך ונחלש, ויש לך סיבה. כשאין מקור חשמל, הסוללה הולכת ונחלשת; מקור האנרגיה של הרצון, הוא בית המקדש. שם הרגיש כל יהודי רצון, ומי שמרגיש רצון נטען בהמון המון רצון. תינוק יש לו רצון, כי הוא מרגיש מאד רצון, וכך הרגשנו כולנו כשהיה לנו בית שתוכו רצוף אהבה.

כבר הרבה זמן שאין לנו בית. אולי יש לנו דירה, אבל לא בית. וכשאין בית רצון מנין. הומלס שאין לו בית, עסוק בלשרוד, לא בלרצות. אין לו בכלל את הפריבילגיה הזו לרצות. ולכן, לא פלא שהרצון שלנו חלש וכבוי כל כך.

מה עושים? נהיים קנאים, ומתקוממים כנגד המצב בו אנו חיים. איך עושים את זה? עם הקינות. בימי בין המצרים, בכל יום בחצות היום, יושבים על הארץ כחצי שעה ובוכים. לא צריך בשביל זה להיות מקובל או בעל מדרגה, אלא רק להיות קנאי. מיישהו שאכפת לו על כך שהחיים שלו כל כך כבדים וחסרי רצון.

"אכפת לך? אם כן, יש לך אש!"

מנהגו של עולם, כששני חברים נפגשים, האחד שואל את חברו: מה אתה עושה כיום? זו פתיחה טובה לשיחה. אך האם אכן מה שחשוב לנו לדעת על החבר ו/או על עצמנו היא השאלה: 'מה אתה עושה', או שמא חשוב יותר לדעת: 'מה אתה רוצה'.

אמת, אנו חיים בעולם העשייה, וכאן הדברים נמדדים לפי רמת העשייה שיש בהם. אמור לי כמה אתה עושה ואומר לך כמה אתה שווה. ובכל זאת, כל שעשייה - מוצלחת וענפה ככל שתהיה - אם אין בה רצון, לב, וחיות, מה שווי יש בה? בכלל, כבר אין צורך בבני אדם עבור כך כי יש מכונות, שהולכות וממלאות את המרחב של העשייה.

מהותו ושווי האמתי של כל אדם, כל שכן של יהודי, הוא: הרצון. כשאתה קם בבוקר, יותר משחשוב לתכנן מה אתה עומד לעשות היום, חשוב לעצור ולשים לב: כמה רצון יש לך. האם הסוללה של הרצון טעונה במלואה, או שמא היא חלשה ובקושי קיימת. הרצון, כמוות ואיכותו, הוא המשפיע המרכזי על מהות ואיכות החיים, הגשמיים והרוחניים כאחד.

דלוק או כבוי

תינוק או ילד קטן, תמיד נראה אותו 'דלוק'. מהרגע שהוא פותח את העיניים, בדרך כלל בשעה מוקדמת, כולו בתנועה והתלהבות. הרצון שלו מלא עד גדות, וזה עושה אותו חי, עירני, נוכח ומתנועע. תינוק הוא סוללת חיים מהלכת.

למרבה הצער, ככל שהוא הולך וגדל - כך הוא הולך ונעשה כבוי. אדם מבוגר, קשה יהיה לראותו דלוק כמו ילד קטן. למרבה האבסורד, ככל שכח העשייה והידיעה מתגברים ומתפתחים, כך החיות והבעירה הפנימית הולכים ודועכים. וכל כך למה? מפני שהמנוע הפנימי שהוא הרצון, מצטמק ורע לו.

פרשת השבוע עוסקת בפנחס, שזכה לקבל 'דרישת שלום' לבית המקב"ה בעצמו, כהוקרה על קנאותו. קנאות, אין בה מרכיב של עשייה; לעשייה יש כללים ברורים, מה מותר ומה אסור, מה חובה ומה לא. קנאות מיוסדת אך ורק על לב ורצון; כשמשוהו מאד חשוב לי, אינני יכול להישאר שווה-נפש כשהוא מתפרק. הקנאות, היא דרישת שלום ממני לה' יתברך, והיא מזמינה דרישת שלום בחזרה.

קנאות אינה מכוונת כלפי אדם, אלא כלפי עניין. וכל

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

זאת נחמתנו בענייניו שהקדים לנו רפואה למכותינו האנושות מאד מה שאנו יודעים מקדוש ישראל כזה

אור ליום ה' מסעי ת"א א.א.מאן

והשם יתברך יטלח רפואה שלמה למכאובי בנה דוד צבי שחיה, ואני מחכה לה' שיקרב יגיע לי אגרת מאתך שהיה שנוי לטובה. ועתה בדתני להעפעף פה עד אחר שבת קודש הבא עלינו לטובה פי ביום א' הסמוך יהיה ערב ראש חודש ואם ירצה השם ביום ג' או ד' אסע מפה לטיירה האויצע של שבת חזון. ומשם לטשעהרין על שבת נחמו הבא עלינו לטובה. השם יתברך יוליכני לשלום בדרך האמת פי אני סומך עליי יתברך לבד יחניי במעגלי צדק למען שמו. ולהרזיב בדברי אמת אין הזמן מספיק. גם עתה הוא בין המקצים ואין הדעת צלולה כלל. פי ארץ עלינו הגלות בגוף ונפש השביענו בפורים וכו'. עד אשר פגעט פשל פח הסבל, אך זאת נחמתנו בענייניו שהקדים לנו רפואה למכותינו האנושות מאד מה שאנו יודעים מקדוש ישראל כזה וכו' הוא נחמתנו בכלל ובפרט. והשם יתברך יעזר לנו לבכות ולהתאבל על הרוב בית המקדש והעקר להתאבל על עוונותינו הקמפבים בנין בית המקדש עד נזפה להסך היגון ואנחה לששון ולשמחה, לבטח בחסדו וישועתו הגדולה שיתנהפך הכל לטובה.

דברי אביך המחפה לישועה ומעתיב בערך נתן מברסלב:

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף היומי תולדן
שבת	יט	ת.	קסד	ע.	סה
א	כ	תז	קסה	עז	סו
ב	כא	ט.	קסו	עא.	סז
ג	כב	טז	קסז	עב.	סח
ד	כג	י.	קסח	עג.	סט
ה	כד	יא.	קסט	עב.	ע
ו	כה	יא.	קע	עג.	עא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

והאר עינינו בתורתך

כשהעיניים שלי מסתכלות באותיות התורה, זה נותן את החיות דקדושה.

בימינו נהיה סיפור חדש עם הטייפ-רקורדר שאנשים לומדים גמרא עם טייפ... זה מונע מהרבה אנשים לפתוח את הגמרא 'מה אני עוד צריך גמרא? מה אני עוד צריך ש"ס? יש לי כבר הרי טייפרקורדר. זה הרי פגם נורא, מונעים יהודים מלהביט באותיות התורה.

הלא אדם פגם בעין, צריך הוא א"כ שהעיניים שלו יראו את אותיות התורה 'תניח את עיניך בתוך אותיות התורה'.

האדם פגם בדיבורים אסורים בפיו, צריך הוא כעת שפיו יאמר את דיבורי התורה.

אומרים על האר"י הקדוש שהיה לו כתב חקוק של 'אמן' מול עיניו, וכשהיה צריך לומר 'אמן', היה מביט בכתב ולא לומר בעל פה.

אמן כידוע בגימ' שני שמות הקודש, ע"כ חשוב שיביט אפילו באותיות 'אמן'.

היום, נהיה עסק לשמוע קלטות, הוא מתיישב לו ליד השולחן ומחזיק כבר סיגריה ביד... ושומעים כבר את הלימוד מהקלטת...

אני אוחז שזה פגם התורה, פגם כבוד התורה.

עמל התורה שאני מחויב בו - אני יודע אם אפשר להחשיב לימוד כזה בשם 'עמל ולימוד התורה', הלא צריכים ללמוד לבד.

הרי עושים ברכה 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו', וכי אפשר לברך על מה שאחר לומד בשבילי?

הש"ת רוצה שהעיניים שלי יביטו באותיות התורה, שהפה שלי יגיד את אותיות התורה...

העיניים שלי מאד חלשות, ואני צריך שמישהו ילמד איתי, אעפ"כ אני אומר אחריו כל מלה!

טהרת הנפש של יהודי צריכה לבא ע"י 'שאני בעצמי אביט בעיניים שלי באותיות התורה! שאני בעצמי אגיד עם הפה שלי את אותיות התורה'.

נצוד לשונך

הלכות לשון הרע

גרימת נזק לאדם במסחר, בשידוך, או בחיי חברה, אסור.

אם מספרים על אדם שאיננו פיקח או שהוא חלוש או חולני, אם בגלל זה לא ירצו לתת לו משרה שהוא כן יכול למלא לפי שכלו ובריאותו, או שאין רוצים להשתדך איתו, וקל וחומר אם בגלל זה מנדים אותו מהחברה, עוברים על איסור לשון הרע.

וכן אסור לומר על אדם שמוחזק כעשיר, שאיננו כל כך עשיר כמו שמוחזקים אותו, שבגלל זה לא ירצו להשתדך איתו במסחר. וכן אסור לומר על מי שמוחזק כעני ונותנים לו צדקה, שאינו כל כך עני כמו שחושבים. ואם כונת המדבר לתועלת, יתבאר להלן פרטי הדין.

אסור לבעל חנות לגנות סחורה של מוכר מתחרה, אף שאינו מוגנה בעל הסחורה. וכן מי שקנה מקח רע, אף באופן שמציל אחרים לתועלת, אם הוסיף לגנות גם שאר הסחורה שבחנות, הרי זה מוציא שם רע. (שם פ"ב ח')

"הנני נתן לו את בריתי שלום" ברית שלום דיקא
הפך המהקקת שנמשך ע"י המתנגדים... רק
שיעשה (א"י הו, הוא פנה) שלום גדול בעולם,
שעי"ז ממילא יתבררו ההלכות לאמתתן, שעי"ז
יתמקן חפץ: ליקוטי הלכות, ראשית דתו ה"ב

שלא עשני גוי ועבד

[א] בכל בוקר צריך לברך מחדש ברכת שלא עשני גוי ושלא עשני עבד, ולכאורה היה די לברך פעם אחת בתחילת חיי האדם, ולמה מברכים זאת בכל יום מחדש. ומבואר בכתבי האר"ז"ל, שבכל לילה נשמת האדם, בעלייתה למעלה ובחזרתה למטה, יש היכלי התמורות שיש להם רשות להחליף את לבוש נשמתו בלבוש של גוי או עבד. ועל כך מברכים, שלא נחלפה נשמתו בנשמת גוי או בנשמת עבד.

[ב] יש שואלים, איך תקנו חז"ל ברכות אלו לכל עם ישראל שבכל הדורות, שמא חס ושלום הקליפות שבהיכלי התמורות החליפו לנו את הנשמה. והעולם מסביר, שאם אדם מוצא עצמו בבוקר במצב שרוצה לברך 'שלא עשני גוי', הרי זה סימן שאכן לא הוחלפה נשמתו, שא"כ לא היה עולה בדעתו לברך על כך.

[ג] אך לפי זה מה יעשה האדם בימים אשר אין לו חשק לקום ולהתפלל, וכי זהו סימן שהוחלפה נשמתו ח"ו בנשמת גוי או עבד. אך הנה, רביז"ל סיפר מעשה (סיפורי מעשיות י"א) של בן מלך וכן שפחה, שהיתה מילדת שהחליפה את התינוק של המלכה עם התינוק של השפחה. שהוא מעשה ארוך שנעשה בכלליות עם ישראל שהתחלפו עם אומות העולם, וכן בתוך עם ישראל הוחלפו הרשעים עם הצדיקים, וכן בתוך הצדיקים יש בלבול גדול בהנהגה. וכן

לכך תקנו שבכל בוקר יש לברך שלא עשני גוי או עבד. דווקא מחמת שהאדם מתעורר בבוקר ללא חשק לעבודת ה', ויש סכנה שמא החליפו אותו שירגיש כמו גוי או עבד, דווקא לכן אומרים לו לברך ולהזכיר לעצמו שהוא באמת יהודי עובד ה' ולא ח"ו עבד לתאוותיו. נמצא שהברכה עצמה והשמחה שמשמח עצמו שאינו גוי או עבד היא זו שמבררת אותו לזכור מהו יהודי ולהתנהג כמו יהודי במשך כל היום.

בכל ענין וענין בקדושה, יש רשות לקליפות להחליף את האמת בשקר והטוב ברע. ומבאר מוהר"ת (ליקו"ה ברכת השחר ג'), שבאמת לא שייך להחליף את בן המלך עם בן השפחה, וכל הסכנה של החילוף הוא רק בענין ה'שם' או ה'לבוש', כלומר שהעולם יתבלבל שלא יידעו מי הוא בן המלך ומי הוא בן השפחה, אבל בוודאי שבמצאיות, הבן מלך הוא בן מלך בכל מקום שהוא, אלא שפעמים הוא מתלבש ונראה כמו בן השפחה.

[ד] וכמו כן, בוודאי שלא שייך להחליף נשמת יהודי בנשמה של גוי או עבד, כי יהודי נשאר לעולם יהודי, וכל מה שכתוב שיש היכלי התמורות שיכולים להחליף, המשמעות הוא החלפת הלבוש של האדם, היינו שהאדם לא ידע מעצמו שהוא יהודי, אלא יחשוב שהוא גוי או עבד.

לכן תקנו שבכל בוקר יש לברך שלא עשני גוי או עבד. דווקא מחמת שהאדם מתעורר בבוקר ללא חשק לעבודת ה', ויש סכנה שמא החליפו אותו שירגיש כמו גוי או עבד, דווקא לכן אומרים לו לברך ולהזכיר לעצמו שהוא באמת יהודי עובד ה' ולא ח"ו עבד לתאוותיו. נמצא שהברכה עצמה והשמחה שמשמח עצמו שאינו גוי או עבד היא זו שמבררת אותו לזכור מהו יהודי ולהתנהג כמו יהודי במשך כל היום.

הליכות

שיחות ומנהגים

חצות לילה

אויף דעם אויער, אָדער אונטער דעם אויער - י"ש חלוק בין יהודי שפאטותיו תלויות לפני אָזינו בגלוי, ליהודי שפאטותיו מסתרות אַחורי אָזינו'.

רַבֵּנוּ אָמַר: "מה יש לו לנפטר להיות שרי בַּמָּרָה שְׁחֹרָה, מאַחר שְׁשׁוֹכֵב לְצַד תְּהִלַּת (בְּנֵהוּג), מַעֲטָר בְּזָקוֹ וּפְאוֹת".

פַּעַם שָׁלַח רַבֵּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרַנ"ת מִקְּתָב לְאָבִיו, וְבוּ סֵפֶר לוֹ שֶׁנִּמְצָא בְּעִירוֹ טוֹלְטִישִׁין אִישׁ פְּלֵאי בָּשֵׁם רַבֵּי נִתְנָאֵל, שֶׁכֵּל בְּרִכּוֹתָיו שְׁמִיבְרָךְ מִתְקַיְּמוֹת הַלְּפֵאִי. וְשָׂאֵל לְמוֹהֲרַנ"ת מַה דְּעֵתוֹ בְּזוֹהַּ. בְּקִשׁ מִמֶּנּוּ מוֹהֲרַנ"ת, שֶׁיִּכְתֹּב יוֹסֵפֶר לוֹ מִהַתְּהַלְּלוֹתָיו וּמִדְּרָךְ חַיּוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה. וְכָתַב לוֹ אִי אֶלּוֹ מִהַתְּהַלְּלוֹתָיו הַטּוֹבִים. הַשֵּׁיבוּ מוֹהֲרַנ"ת שֶׁעֲדוֹן אֵין פְּחוּ בְּבִרְכּוֹתָיו מִהַתְּהַלְּלוֹתָיו, וְיִתְקַוֶּה וְיִחְקֹר הַטֵּיב יוֹתֵר אַחַר הַתְּהַלְּלוֹתָיו יוֹדֵיעוֹ. וְכָתַב לוֹ שֶׁהַבְּחִין בּוֹ, שֶׁהוּא זְהִיר מְאֹד בְּקִימַת חֲצוֹת הַלַּיְלָה וְעֵרִיכַת הַתְּקוּן בּוֹ. כָּתַב לוֹ מוֹהֲרַנ"ת: "כֵּן הוּא, כֵּן הוּא, הַדְּבָר הוּא שֶׁהוֹעִיל לוֹ לְזוֹכֹת לְדָבָר חֲשׁוֹב הוּא" - הַיְיֵנוּ דְאַהֲנֵי לַיְלָה: (ובי לוי יצחק שנתע מרבי אברהם ב"ר נחמן)

איין בלעטל

אור העצה מה' לימוד היומי
בספה'ק 'ליקוטי מוהר"ן ובספה'ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש י"ט תמוז

ליקוטי מוהר"ן - ח:
ארבע מדרגות באמונה. א] אמונה, להאמין בה'. ב] תפילה, ע"י אמונה מבקש ממנו הכל. ג] ניסים, לעורר התפעלות ולראות הטבע כנס, וזה מחזק התפילה. ד] א"י, להאמין שהקדושה מתלבשת בתוך ארציות גשמית.

ליקוטי הלכות - דף קס"ה
אין האדם יכול להאיר על עצמו שום אור בכח, וכל ההשתדלות שיכול לעשות הוא רק להכין ולזמן עצמו בהשתוקקות להיות כלי, שה' יאיר עליו אורו. וע"כ הלילה לפני היום, כדי להשתוקק בחושך שה' יאיר עליו ביום.

יום ראשון כ' תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף ט.
'עצה' היא לא 'הוראה', אלא היא גילוי 'שכל' שממנו מבין הבנה למעשה איך להתקרב לה'. וכך הם עצות רביז"ל, דיבורי דעת שיוורד לעולם המעשה.

ליקוטי הלכות - דף קס"ו
אם ה' לא יכניס דיבורים בפי האדם, לא יצליח האדם להתפלל לפניו. וכל עבודת התפילה הוא להכין ולזמן עצמו בהשתוקקות לה' ש'הוא' יאיר עליו דיבורים. והאמת שגם להשתוקק א"א לבד, אלא יש להכין עצמו בהשתוקקות שה' ישפיע עליו את השתוקקות.

יום שני כ"א תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף ט:
כל העולם מתאנחים על חסרונות חייהם, ולכן הם בעצבות. אך הצדיק מלמד להתאנח על חסרון רוח חיים מה'. ושמתאנח מתוך כוונה זו, בזה יכול בכל אנוח להמשיך חיות מה'.

ליקוטי הלכות - דף קס"ז
שלמות התפילה, כאשר מכין עצמו שה' ידבר מתוכו, היינו שמאחד עצמו עם ה', באופן שהחלק אלוך שלו מתפלל. וזהו כוונת קרי"ש: ה' אלוקינו ה' אחד - לכוון שהחיות האלקות המלוּבש בנו, הוא אחד עם ה'.

יום שלישי כ"ב תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף י.
כדי לקבל דעת לברר המידות, יש להתפלל מתוך התבוננות שהעולם התחדש יש מאין, ורק הוא מנהיג העולם. וללמוד תורה עד לליבוֹן ההלכה למעשה.

חיות של דין

השם המאיר בעולם הזה הוא שם של אחוריים: י' י"ק יק"ו יקו"ק. וטעם הדבר, כי השי"ת ברא עולם זה בדרך של הסתרה, שהשי"ת אינו מאיר אלא בדרך של 'אחוריים', כאדם הנותן דבר לחברו בהסתרת פנים שאינו מגלה לו את פניו אלא אחורי כתפיו. ואכן כל מציאות העולם הנמשכים מארבע אותיות שם הוי"ה, כולם מתגלים בעולם הזה דווקא בדרך של אחוריים והסתרה, ועל כן הקליפות יכולים לינוק מהם והדבר גורם שהאדם יורד לעשר כוחות של מדמה, והם כל הדמיונות והנפילות שיש לאדם - כולם כלולים בעשרה מדרגות אלו של אחורי האמונה.

וטעם הדבר, כי אף על פי שבאמת הם החסד ובנין העולם שלעתידי, אבל הם באחורי הקדושה שנפלו וצריך לבנותם מחדש, להעלותם לשרשם ומהם מתגלה כבוד ה' בשיר חדש שיתנגן לעתיד [ועומק הענין מבואר בוזה"ק ששיר של יצ"מ הוא של מלכות, אבל שיר שלעתידי הוא של ז"א כי צריך לכבר את אחורי הז"א לבנותם שיוכל להיות שיר זה].

ומאחר שהם יורדים בדרך של אחוריים, על ידי זה כל כוחות האדם נמשכים בדרך של הסתרת כבוד השי"ת, הן במדרגה התחתונה הנקראת המקבלת משם 'קו"ק' שהיא כנגד ספירות 'צח הוד יסוד מלכות' הנקראים רגלי העולם, והם המעשים של העולם הזה שהוא עושה אותם מתוך כעס ודאגה. הן במדרגה שעליה המקבלת משם 'ק"ו' כנגד ספירות 'חסד גבורה תפארת' שכשהם יורדים להסתרה מביאים אותו להרגשות של אהבות ויראות נפולות רח"ל, הן במדרגה שעליה המקבלת משם 'ק"ק' כנגד ספירות 'חכמה ובינה' שכשהם יורדים להסתרה מביאים אותו להרגשות של הבנה והשגה של דמיון, חכמות של אפיקורסות רח"ל, תחת רוח הנבואה השורה במדרגה זו שורה עליו רוח של דמיונות, והן במדרגה העליונה המקבלת משם 'ו' כנגד ספירות 'הכתר' שכאשר היא יורדת להסתרה מביאה אותו לידי פגם הרצון.

לשורר על הדין שיר חדש

התיקון לכל זה הוא להמשיך שם את השיר פשוט כפול משולש מרובע, כמו שנתבאר, והוא על ידי שמעורר שם נקודות של חסד, לראות בפשטות את החסד שעושה עמו השי"ת, לראות כל נקודה של טוב וקדושה שעורר בעולם, להסתכל בכל מצוה ונקודה טובה מתוך הסתכלות של 'אמונת חידוש העולם' - שמאמין שנקודה זו עולה למעלה והשי"ת מחדש ממנה את עולמו ממש.

ואזי הוא מעלה אותם מדרגה אחר מדרגה, וזוכה שימשך עליו חוט של חסד שהוא חוט הנמשך ממדות הרחמים העליונות עד לעולם הזה ועליו נמשך השיר שלעתידי. שיר של גילוי רחמי השי"ת, שיר של רוח חדשה לדעת שהשי"ת אתו עמו ואצלו, והוא נמשך לפי מה שהאדם עוסק בחוט זה לשזור בו נימה אחר נימה, ועל ידי זה נמשך עליו רוח גם ערך ממש, מוחין חדשים חסד ורחמים להתענג מזיו השכינה.

ואותו 'חוט של חסד' שאחר כך יבוא לידי חן והתקרבות להשי"ת, שהם בנין העולם שלעתידי, וכמו שמתבאר להלן (אות ט) שלעתידי יבנה העולם על ידי התקבצות החסדים, כלומר, עולם שנבנה מהתקבצות עוד ועוד חלקי קדושה העולים מתוך הצמצום והמחיצות של העולם הנפול הזה, והוא השיר שיתער לעתיד, כי התגלות כבוד השי"ת אינו אלא מתוך ההסתרה וכשמעילים משם את חלקי החסדים שהם ניצוצי הקדושה אז הם עולים מדרגה אחר מדרגה עד שיעלה מהם שיר נורא שיתעורר בשלמות לעתיד לבוא.

ליקוטי הלכות - דף קס"ח
במזמור 'אשרי' אומרים כל הא'-ב', וגם פסוקי בטחון 'עיני כל אליך ישרו', 'פותח את ידיך'. וזה מעורר האדם שצריך להרבות בדיבורים קדושים, בלי להיות מודאג מפרנסה. ולכן אמירת אשרי, מסוגל לעוה"ב.

יום רביעי כ"ג תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף י:
כשאינו דבוק בצדיקים הוא נקרא בשם 'מתי מדבר' אשר שם לא היתה רוח צפונית - לא היתה מנשבת שם רוח הצדיקים שבתורה, שתעורר אותו כמו הרוח שנשבה על כינור דוד.

ליקוטי הלכות - דף קס"ט
המנורה רומזת להארת התורה, וכמו משה שהתקשה בעשיית המנורה, וכל עבודתו היה לכוון רצונו לפרטיה, עד שנצטווה להטיל לאש וה' עשה המנורה. כך גם קיום התורה הוא רק על ידי שה' מקרב האדם, כאשר מכוון רצונו היטב.

יום חמישי כ"ד תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף יא.
במצרים התאנחו אנחות 'בקוצר רוח' - אנחות של ייאוש וחסרונות, בלא אמונה ואריכות אפיים, ובלי שהתכוונו בתוך האנוח להמשיך רוח ה' עליהם, וזאת כי 'לא שמעו' למשה שהיה בכוחו להמשיך עליהם רוח ה'.

ליקוטי הלכות - דף ק"ע
'בלילה' קל יותר ללמוד לכבוד השכינה מחמת שאין טרדות העולם, וכך זוכה לשפע רוחני של אמונה וידיעה ה', ולשפע גשמיות. אך 'ביום' כשהעולם מלא בטרדות, יכול לזכות עכ"פ, ש"י לימודו וישפע חשק חדש לתורה.

יום שישי כ"ה תמוז

ליקוטי מוהר"ן - דף יא:
לפעמים אדם נמנע להכניס כוחו בתפילה מחמת עייפות וחלישות. אך האמת להיפך, כשמתפלל מתוך 'אמונה' שה' שומע כל תיבה, אזי כל מה שמכניס כח בתיבה, כך התיבה מחדשת את כוחו.

ליקוטי הלכות - דף קע"א
כשמאמין שיש חיות אלוקית הנעלמת בכל דבר, יוכל להמשיך חיות ודביקות בה' גם בזמן שאינו עוסק בתורה, וזה תלוי כפי שמתפלל בהכנעה, כי תפילה כזו מעוררת האמונה שה' מנהיג העולם בחסד חינוך, וכשזוכר מחסד חינוך יכול לדבוק בה' גם כשאין יכול לעסוק בתורה.

מושגים בתורה ה' תניינא

תיקון המדמה מכה הנבואה

הנבואה היא תיקון השראת השכינה מכה בירור והמשכת הדעת ומאיר בה כח השלמות דלעתידי, יורדת ומבררת את עולמות התחתונים ומגלה את האמת הברור בעולם הזה, וכל זה נפעל ומתגלה על ידי הצדיקים שממשיכים זאת בעבודתם עבודת הקודש, על ידי שעסקו בהכנעת הנפש שלוקח את אותם עולמות התחתונים וממשיכים ח"ו וזאת השפע שיוורד מהם, להגביר ח"ו את כח הטומאה בעשרה מדרגות, וכח הקדושה נבלע ח"ו ומתחזק המדמה דווקא על ידי השפעת כחות רח"ל, אך הצדיקים שעומדים במקום הזה ומגבירים כח תלמידיהם וכל התלויים בהם השכנים אל הקדושה להשרות בהם גם שכינת כבודו ולצרפם להשיר קדושה, גורמים שבעולם הזה גופה כל כח עולה לקדושה ומפרסם דווקא את הקדושה, ואז מתחזק כח האמונה האמיתית.

יפתח ה' את פי האתון

אנו מפרסמים מכתב שהגיע למערכת בעקבות המאמר הקודם 'איך להכניס בבית אמונה בתפילה':

לכבוד מערכת 'עלה לתרופה' מדור 'חנוך לנער'.

זכיתי לגדול בבית אשר בו מדברים הרבה מענין תפילה ושיחה עם בורא עולם, מאז שהיינו קטנים אבי ז"ל החדיר לנו בעצמות 'איך מי שמבין אותך באמת, אין לך לאן לברוח, רויך ישר אל ה'.

אבי ז"ל החדיר זאת בבית בכל שנותיו, הרבה סיפורים בכח התפילה של אבי ז"ל סופרו בימי השבעה על ידי בני המשפחה הרחבה וכן על ידי חברים שבאו לנחם.

אך מקרה אחד מימי ילדותי זכורני, שפעל אצלי הרבה מאוד. ואת זאת ברצוני לשתף במכתב זה.

ערב אחד אבי נכנס הביתה, שמחה מיוחדת על פניו, קרא לכל הילדים ובהתלהבות שלא ניתן לתיאור אמר: לא תאמינו מה שאספר לכם עכשיו, זהו נס שראיתי היום בעיניים שלי, נס מופלא שלא נשמע בעולם, חוץ מאשר במעשה בלעם.

ובעניינים נוצצות סיפר: היום ראיתי איך חמור פותח את הפה ומדבר. שמעתם טוב, כן, החמור התחיל לדבר! ואנו כילדים עומדים סביבו ומסתכלים עליו בהתפעלות ובתמיהה, באמת? איפה?

בקושי הצליח להירגע, אתם יודעים איזה חמור? ואז הצביע על עצמו ואמר: ה'חמור הזה' ישב היום לפני ה', ולא הצליח להוציא מילה אחת מהפה. הכל סתום, הרגשתי ממש כמו חמור, מה ההבדל ביני לחמור, שנינו לא יודעים לדבר. כמעט הלכתי הביתה.

אך התעקשתי, אמרתי לעצמי, אם אתה הולך הביתה עכשו בלי להוציא אפילו מילה אחת, אתה באמת חמור! אבל אם תשב ולכל הפחות תשתוקק ותנסוף לדבר לה', כבר לא תחשב 'חמור', כי לא מצאנו חמור שמצפה להוציא דיבור. וכך הרמתי עיניים לשמיים, ומעומק ליבי מיחל לה', ובלי מילים אני חושב, נו... בורא עולם... והרי כבר בראת פה לחמור, אנא, שלח לי לפחות דיבור אחד לומר לך. ופתאום יצא לי מעומק הלב דיבור: רבונו של עולם! ושוב: רבונו של עולם. כך ישבתי כמה פעמים ואמרתי לה': רבונו של עולם. ילדים יקרים, זה נס לא פחות מ'אתון בלעם', 'יפתח ה' את פי האתון'. ואז תפס אבי את כולנו הדביק ניגון ל'יפתח ה' את פי האתון', ורקד ורקד...

האירוע הזה בילדותי, נחקק בליבי יותר מכל סיפור אחר של מופתים שאבא שיתף אותנו בכח התפילה. הבנתי, שגם אבי ז"ל, כמה שידעתי שכוחו רב בתפילה, גם הוא, לא תמיד נשפכים לו דיבורים לה'. כל סוד הצלחתו בקשר שלו עם ה' הוא, ההערכה שלו לדיבור אחד. אצלו כל דיבור הוא חידוש עצום, אדם גשמי שצליח לעמוד לפני ה' ולהוציא 'דיבור אחד' לפני - זהו נס לא פחות מחמור שפותח את פיו.

אקווה שיהיה לתועלת הרבים

שוב יישר כח על המדור הנפלא 'חנוך לנער'.

הזמן לפרש את שיחתו לפני ה'

ע"פ המובא בליקו"מ (שם תו' קא) שעל ידי אמירת תיקון חצות יכול האדם לפרש את כל אשר עם לבבו כמו התבודדות, ועיקר אמירת חצות הוא על מה שנעשה עכשיו עם האדם, וכן אמירת תהילים וכו' צריכה להיות על דרך זה, נמצא שבימים אלו המסוגלים להתעורר בענין קימת חצות והאבלות על החורבן, הם גם זמן מיוחד גם לתהילים והתבודדות [וכן יש לבאר להיפך שגם בימים המסוגלים לאמירת תהילים כאלול ועשי"ת (כמובא בליקו"מ שם סי' עג) הוא גם זמן מסוגל לאמירת תיקון חצות].

וכמובא בספה"ק (עבודת ישראל מסעי ועוד) על הפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", שהוא נסוב על השכינה הק', שכל מבקש ה' ורודף אחריו יכול למצאו ביתר שאת בימים אלו בהם גולה השכינה גולה אחר גולה ואין עוזר לה, שבוודאי עלינו להרבות בהם באמירת תהילים ושיחה בינו לבין קונו לדרוש את ה' ולמצאו, יעזרנו השם יתברך שנזכה בימים אלו דייקא להתחזק בעבודת ההתבודדות ולעשות נחת רוח להשם יתברך, אמן.

איתא בשו"ע (או"ח א ג) 'ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש', ויש לבאר כפל הלשון "מיצר" "דואג", אכן החילוק בין לשונות אלו מבואר בדברי רבינו יונה (שערי תשובה ח"א אות ד) שצער הוא על העבר ודאגה הוא על העתיד, כמו שכתוב "אדאג מחטאתי", נמצא שהשו"ע מורה בזה שהאדם צריך להתאבל החורבן עם בצד העבר והן מצד ההווה, להיות תמיד מיצר על שנחרב בעבר וגם לדאוג על העתיד.

וענין זה מתבאר דברי רבינו (ליקו"מ תניינא סז) ח"ל 'והנה מה שעבר אין כי כבר נשרף בית מקדשינו, אך כעת שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית מקדשינו, ראוי לנו שלא לעכב ח"ו בנין בית המקדש רק להשתדל בבנינו, על כן מאוד צריך לזיזו לקום בחצות' וכו', כלומר שעיקר האבלות היא לדאוג במעשיו על העתיד, לפשפש במעשיו ולדאוג מהם, ולראות שמעשיו לא יהיו מעשיו מהגורמים לחורבן הבית ולעכב את בניינו.

ועוד יש לבאר בענין הדאגה והתפילה על העתיד,

עומק הפרשה

מה עושים עם צלפחד

התיקון שנאמר בתורה אין לו עצה ודרך, ואף משה רבינו עומד ותמה מה היא משפטם.

כאן עוררו ננות צלפחד טענה מחודשת, לעורר את כח הצדיק להוציא את משפטן מלפני ה', שמאחר שגזירת הכתוב שאין אמם צריכה יבום, בוודאי יש תיקון לנצוצות אלו על ידי בנותיו, כי אין מצב בעולם שאין תיקון לנצוצות קדושה, ואם אינם מתבררים בסוד היבום על כרחך עליהם להתברר על ידי בנותיו, ואכן בטענה זו עוררו ננות צלפחד כח זה של תיקון להם ולדורות עולם, שגם הוא יוכלו לברר את ירושתם בכח בעליהם העתידיים.

בעצה זו הניחה התורה לימוד לדורות, פעמים שהאדם רואה שהוא במדרגה פחותה מאד, הוא מנסה שוב ושוב לתקן את שליחותו בעולם אך ללא הועיל, העצה היא לפרש את שיחתו לפני השי"ת, לטעון לפניו טענות ואמתלאות שונות, להביא ראיות וטענות מדברי הצדיקים שבוודאי השי"ת רוצה בו, בוודאי יש לו חלק בתיקון העולם, ובוודאי יש לו עצה ודרך איך להתחזק ולעסוק בעבודת ה', ומתוך כך יבקש מהשי"ת שיאיר בלבו כח חדש שלא היה מעולם לחדש את נפשו, לגלות הלכה ודרך חדשה איך גם הוא יכול לבוא לתיקון זה.

ועליו אומר המדרש 'פה תבעו ננות צלפחד, שכן כתובה פרשה לפני במרום, אשרי אדם שהמקום מודה לדבריו' (ספרי במדבר קלד).

(ע"פ ליקו"ה הל' בה"פ ה, יז, יבום א, ה ועוד)

לְמֹה יִגְרַע שֵׁם אֲבִינִי: אנו במקום בן עומדות, ואם אין הנקבות חשובות זרע, תתיבם אמנו ליבם' (רש"י).

לכאורה טענה זו אינה מובנת, מה הקשר בין יבום וירושה, דיני היבום הם שכל זרע פוסד [כמו לגבי בת כהן בתרומה וכדו'], ונחלה עוברת דווקא בקורבת משפחה מהאב, והרי הרבה דברים מצאנו בתורה שנחשב בן לדבר אחד ולא לדבר אחר, וכמו שמצינו לגבי בכור שיש בכור לנחלה ולא לפדיון.

אכן את עומק טענה זו, מבאר מוהר"ת שבאמת האדם נשלח לעולם כדי לתקנו במלכות שדי', וכחלק מתיקון זה הוא מקבל נכסים ורכוש השייך לו שישתמש בו באמונה ובקדושה ועל ידי זה שיעלה אותו לשרשו, אלא שפעמים שהאדם לא מספיק להשלים את התיקון, לכן עליו להורישו לבניו אחריו שהם ימשיכו תיקון זה. יסוד זה הוא גם סוד היבום, שאם לא הניח אחריו בנים שימשיכו תיקון זה, צריך אחיו שהוא משורש נשמתו להמשיך תיקון זה בסוד היבום, שבוזה הוא מוליד בן שיקרא עליו שם המת, ושם המת נקרא על נחלתו. ואכן, עד למעשהו של צלפחד עברה הירושה כתיקונה, מאב לבן, ואם אין לו בנים מייבם אחיו את אשתו ובנם מקבל את הכח לברר נצוצות אלו.

אך כאן אירע דבר נורא, צלפחד מת והניח זרע אחריו, אך אותו זרע אינו יכול להעלות ולברר כראוי את עבודתו. לכאורה אין תיקון ותקוה לנצוצות אלו, בסדר

◆ הננו להודיע לאנשי שלומינו די בכל אתר ואתר שבעזרת השי"ת נתכנס יחדיו באהבים לכבוד היא"צ של מורנו הרב החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל ראש חבורתנו חסידי ברסלב בדור האחרון. ביום שני ליל כ"ב תמוז תשפ"ו, בהיכל בית המדרש ברחוב יואל 3 ירושלים. תפילת מעריב בשעה 8:10 בערב. נטילת ידים לסעודה מיד לאחר מכן. בהשתתפות תלמידיו זקני משפיעי אנ"ש שליט"א. משא המרכזי הגה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א.

◆ אומן ראש השנה תשפ"ז: לקראת ימי ר"ה הק', איחוד ברסלב באומן' מפרסם את זמני סגירת העזרת נשים בציון הק': מיום ראשון כ"ה אלול בבוקר, ועד יום שלישי ד' תשרי בערב.

מה עושים בימי בין המצרים חוץ מההלכות הנוהגים בימים אלו?

מי שאינו יכול לקום חצות הלילה ולהתאבל על החורבן, יש לו הזדמנות מיוחדת בימי בין המצרים, בכל חצות היום של ימי בין המצרים להתאבל על החורבן כמחצית השעה, אמנם בדורות שלאחר מכן תקנו לומר תיקון רחל בשעות של אחר הצהריים, אבל אין צריך בדווקא, אפשר לדבר ולהשיח ליבו מהרחוק שעובר עליו בפרטיות, העיקר לעצור את שטף היום ולהתנגע להשי"ת.

נשמע לי משונה, שאני יאמר תיקון חצות?

היצר הרע מצא תכסים להרחיק העולם מהדרך הפשוטה הזו, על ידי שהכניס כמין ציור בעולם, שתיוקן חצות הוא תפילה השייכת רק לצדיקים עובדי ה', שאיכפת להם מצער החורבן וצער השכינה, אך אנו אנשים שפלים ופשוטים, שבקושי יודעים על הקיום שלנו, שנלך בדרך הכשרים המיוחדים שבעם המתאבלים על החורבן.

האמת היא להיפך, דווקא הצדיקים הכשרים והיודאים, הם

צריכים פחות מאתנו לבכות על החורבן, הם כבר זכו להדבק באור ה' מעין מה שהיה גולה בבית המקדש. אדרבא, אנו אנשים שפלים ופשוטים שכל כך רחוקים מאור הצדיקים, כל כך קשה לנו להדבק באמתית אור התורה, להרגיש דביקות ה', לטייל בהשגות אלקות. המח מטונף במחשבות זרות ורעות, הלב מלא בדאגות ופחדים, הרצונות שלנו מובלבלים, מנסים להסתדר בגלות, בלי להבין שזה בכלל לא המקום הטבעי שלנו כאן. דווקא אנו אנשים במצב קשה כל כך בלי הכרה, אנו צריכים לומר תיקון חצות, כי הקשר היחיד שנותר לנו עם הבית המקדש ועם אור ה' שהיה מתגלה שם, הוא רק על ידי האבל של תיקון חצות.

ולמשל אם גונבים לאדם בית גדול, אזי החזק מצליח לחטוף בחזרה, כמו הצדיקים שיודעים לחיות עם ה', גם כשנחרב הבית. אבל החלש שלקחו לו הכל, הדבר היחיד שיכול לעשות בשביל להמשיך להיות קשור לבית שלקחו לו, הוא רק על ידי הצעקה והמחאה, כי הבכי הוא הכלי שמקשר את האדם לדבר שנעלם ממנו.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות מי"ז בתמוז עד ר"ח אב

אלו, בין דירה קנויה ובין שְׁלוּחָה (שו"ת לבושי מרדכי א קא. הלכות אבי"ה מה"צ י). אָךְ יֵשׁ שְׁהֵנָה לְהַחֲמיר בְּזֶה מִשּׁוּם 'סִמְנוֹן טוֹב'. סִידוֹ וְשִׁפּוֹץ. מִתֵּר לַעֲשׂוֹת שְׁפוּצִים וְלִסְדֵּי בַיָּמִים אֶלֶּוּ עַד ר"ח אָב. וְיִכָּל זֹאת יֵשׁ לְהַחֲמיר בְּזֶה (באר"ק תקנא ד, שנהגו לא לסייד.

בהלכות אבי"ט, מנהג ירושלים לא לסייד אבל אין איסור. מ"ב ל"ח, מותר וטוב אם יעשה קודם).

חֲשֵׁשׁ סַנְגָּה. בַּיָּמִים אֶלֶּוּ יֵשׁ לְהִמָּנַע מִדְּבָרִים שִׁיזְלוֹמִים לְבֹא לְיַד סַנְגָּה, וּבִפְרָט מִשְׁעָה רְבִיעִית עַד תְּשִׁיעִית [זְמַנֵּיזוֹת], וְהֵינִי מְסוּף זְמַן קר"ש עַד חֲצִי שְׁעָה לְפָנֵי זְמַן מִנְחָה קִטְנָה. וְלָכוּ: אֵין לְהַכּוֹת אֶת הַקְּטָנִים. אֵין לְלַכֵּת יְחִידֵי מַחוּץ לְעִיר. אֵין לְלַכֵּת בֵּין חֲפוּה לְצַל (ראה: שו"ע תקנא יח ומשנ"ב שם. מקור חיים יח. פרמ"ג משב"ז יח. סיידו יב"ץ ק"ב בהמ"צ י. ערוה"ש לט. אשל אברהם יח).

טִייל וְחִיצָה. אֵין אִסוּר לְטִייל, אָךְ לֹשׁ לְהִתְקַר לְשָׂלָה לְלַכֵּת בְּמִקוֹם סַנְגָּה. וְכֵן אֵין אִסוּר לְרַחֵץ בָּיָם וְכַדוּמָה, אָךְ הוֹאִיל וְיֵשׁ בְּזֶה קֶצֶת חֲשֵׁשׁ סַנְגָּה, נָכוֹן לְהִמָּנַע לְמִי שְׁאֵינוֹ זָקוּק לָכֶה. בְּפֶרֶט בְּשְׁעוֹת הַנֶּזֶל גַּם אֵין שָׁם עוֹד אֲנָשִׁים. וְאוֹתָם הַמְחַלְקִים בֵּין מִי שֶׁהִתְחַל לְכַר לְהִתְרַחֵץ שְׁמָר, וּבֵין מִי שְׁעֵדֵין לֹא הִתְחַל לְכַר שְׁמָר לוֹ - אֵין לָזֶה שָׁם מְקוֹר (ראה: הל"ש"ש יד ה. מ"ב ל"ט. תשובות והנהגות ב. רסג. מ"קד"ו מו).

מִתְנַהֵג - מִתְנַהֵג לְתַת מִתְנַהֵג בַּיָּמִים אֶלֶּוּ (ראה: מקו"ח תקנב"י. מ"ב ל"פ ז. מ"קד"ו פג. ולא אסרו אלא בתש"ע אב).

הַמְצַרִּים וְיָרְכוּ עָלֵינוּ שְׁהֵינִי מִתֵּר לְחַדֵּשׁ אוֹתוֹ עַד ר"ח אָב. מִי שֶׁמְבָרֵךְ 'שְׁהֵינִי' עַל בְּגַד חֲדָשׁ רַק בְּעֵת הַלְבִישָׁה הָרִאשׁוֹנָה וְלֹא בְּשֵׁעַת הַקְּנִיָּה, מִתֵּר לְקַנּוֹת בַּיָּמִים אֶלֶּוּ עַל מְנַת חֲדָשׁ אוֹתוֹ לְאַחַר תְּשִׁיעָה בְּאָב.

ג. הַנוֹהֵג לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי בְּשִׁבְתוֹת אֶלֶּוּ, מִתֵּר לְחַדֵּשׁ אֶז בְּגַד חֲדָשׁ. אָךְ אֵין לְלַבֵּשׁוֹ בְּמִנְחָה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבַת כְּשֶׁעֵדֵין לֹא נִכְסְתָה הַשְּׁבִיבָה (שו"ת ריב"א א"ח כד).

ד. בְּגַד שְׂאֵין מְבָרְכִים עָלָיו 'שְׁהֵינִי' מִחֲמַת מַעוֹט חֲשִׁיבוֹתוֹ, וְכֵן מִי שְׁאֵינוֹ נוֹהֵג לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי בְּכָל אֶפֶן עַל בְּגַד חֲדָשׁ - מִתֵּר לְקַנּוֹתוֹ וְלַלְבֵּשׁוֹ (משנ"ב מה. הלכות שלמה יד א. מביט לו, ביהמ"צ יח).

ה. הוּא הַדִּין בְּכָל זֶה גַם בְּכָלִים וְרַהִיטִים הַחֲשׂוּבִים שֶׁמְבָרְכִים עָלֵיהֶם שְׁהֵינִי. אָמֵנִם דְּבַר יֵשִׁישׁ שֶׁתְּפִים בְּשִׁמְחָתוֹ, כְּגוֹן כְּלִי אוֹ רְהִיט חֲדָשׁ הַמְשֻׁמָּשׁ לְפַעַל וְלִאֲשֵׁתוֹ אוֹ לְשִׁאֵר בְּנֵי הַבַּיִת, שְׂאֵז צָרִיךְ לְבָרֵךְ עָלָיו 'הַטוֹב וְהַמְטִיב' - מִתֵּר לְקַנּוֹתוֹ וְלַבֵּרֵךְ עָלָיו הַטוֹב וְהַמְטִיב (ש"ע יז. מ"ב ל"ט).

ו. בְּכָל זֹאת יֵשׁ שְׁנוּהֵגִים לֹא לְקַנּוֹת אוֹ לְחַדֵּשׁ בְּגַד חֲשׂוֹב אוֹ לְקַנּוֹת כְּלִי אוֹ רְהִיט הַמְבִּיא לְיַד שְׁמַחָה דוֹלָה, אָךְ בְּאֶפֶן שְׂאֵין מְבָרְכִים שְׁהֵינִי אוֹ בְּשִׁבְתָּה (א"ר תקנא יז וערוה"ש תקנא יח. ובמ"ב ל"ח יח, שיש להימנע במידת האפשר).

שונות

דִּירָה. אֵין שָׁם אִסוּר לְעַבֵּר דִּירָה בַּיָּמִים

כִּרְפַת שְׁהֵינִי א. אֵין לְבָרֵךְ כִּרְפַת 'שְׁהֵינִי' בַּיָּמִים אֶלֶּוּ. אָבֵל בְּשִׁבְתָּה אֵין לְהַחֲמיר בְּזֶה, אָמֵנִם לְפִי הָאֲרִי"ל אֵין לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי גַם בְּשִׁבְתָּה (ראה: שו"ע תקנא יז. מג"א מב. באר הטב וש"ע"ת לח. משנ"ב צח ושעה"צ צט).

ב. וְלָכוּ אֵין לְאָכַל פְּרִי חֲדָשׁ, פִּינּוֹן שֶׁיִּצְטָרְכוּ לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי עַל זֶה. וְאֵם לֹא נִתַּן לְהַשִּׁיג אֶת הַפְּרִי אַחַר קָה, מִתֵּר לְאָכְלוֹ וְלַבָּרֵךְ עָלָיו שְׁהֵינִי. אָכֵן אֵם אֶפְשָׁר לְזַחֲחֹת אֶת אֲכִילָתוֹ לְשִׁבְתָּה, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כֵּן (רמ"א שם ומשנ"ב קא). מִעֲבֵרָת אוֹ חוֹלָה הַדְּקוּקִים לְפָרֵי חֲדָשׁ, מִתְּרִים לְאָכְלוֹ אָךְ לֹא יְבָרְכוּ עָלָיו שְׁהֵינִי (משנ"ב צט). קָטָן שְׂאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַבְחִין בֵּין יָמִים אֶלֶּוּ לְשִׁאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה, וְתֵאָב לְפָרֵי חֲדָשׁ, מִתֵּר לוֹ לְאָכְלוֹ וְיַבָּרֵךְ שְׁהֵינִי (ברכי יוסף תקנא ט).

ג. בְּעֵת: בְּרִית מִילָה, פְּדִינּוֹן הַבֵּן, רֵאִיתָ בְּתוֹ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה - מִתֵּר לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי (ראה: שו"ע שם. מאמר מרדכי טז. מקדש ישראל כט).

קְנִיַת בְּגָדִים וְכָלִים וְרַהִיטִים חֲדָשִׁים מִתֵּר לְקַנּוֹת וְגַם לְחַדֵּשׁ בְּגַד, וְכֵן הַדִּין בְּכָלִים חֲדָשִׁים. אֲלֹא שָׁם מְבָרְכִים עַל זֶה 'שְׁהֵינִי' נִשְׁתַּנֵּה הַדִּין, וְיִכְדִּלְהֵן: א. בְּגַד שֶׁמְבָרְכִים עָלָיו שְׁהֵינִי, אֵין לְקַנּוֹתוֹ וְלַלְבֵּשׁוֹ בַּיָּמִים אֶלֶּוּ. וְאֵם מְבָרְחִים לְלַבֵּשׁוֹ עֲתָה, מִתֵּר לְלַבֵּשׁוֹ, אָךְ יֵשׁ לְהִסְתַּפֵּק אֵם לְבָרֵךְ שְׁהֵינִי (שמא דינו כחולה שאינו מברך, או כמי שלא ניתן להשיג הפרי וכו' שמבדק).

ב. אָבֵל אֵם כְּבָר קָנָה אוֹתוֹ לְפָנֵי יָמֵי בֵּין

החיזוק השבועי

וּבְכַמָּה זְלוֹמִים אַתָּה מוֹתָנֵל עִמָּנוּ, וּבְכַמָּה סַבּוּבִים וְסַבּוֹת שׁוֹנוֹת אַתָּה מְסַבֵּב עִמָּנוּ, לְפַעְמִים בְּנַחַת וְלְפַעְמִים בְּיִסוּרֵין רַחֲמָנָא לְצַלְךָ, וְהַכֵּל לְטוֹבָתְנוּ כְּדִי לְהַתְעוֹדֵר לְעִבּוּדְתָהּ בְּאַמְתָּ... כְּדִי לְשׁוּב אִלְיָה בְּאַמְתָּ וְלְהַתְדַבֵּק בָּהּ כְּדִי שְׁנוּכַח לְשַׁבַּע מְטוּבָהּ לְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשָׁנוּ, "לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְכַבֵּד בְּהִיכְלוֹ", כְּדִי לְהַכִּיר אֶת מִי שְׂאִמְרֵי וְהִיָּה הַעוֹלָם, אֲשֶׁר זֹאת הִיא הַהַזְלָחָה שֶׁבְּכָל הַהַזְלָחוֹת, הַיְשׁוּעָה שֶׁבְּכָל הַיְשׁוּעוֹת, הַטוּבָה שֶׁבְּכָל הַטוּבוֹת, הַתְּכַלִּית מְכַל הַתְּכַלִּיּוֹת: לִיקוּשׁ הַיְחַלּוֹת הַחַ"ט

יהלום

אתה לבד יודע רחמנותך

בעצמה, איך אתה חפץ

בטובותינו: שם